

Tuần Báo Vô Vi

11 tháng 12 năm 2016

Số 320

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Nguyên do gì Trời Đất thông cảm với nhau ?
2. Muốn biết được sự tiến hóa của Nhơn sanh tại mặt đất thì phải làm sao?
3. Mưu lợi trong bạn đạo có ích gì không ?
4. Tội trạng của loài người do đâu hình thành ?
5. Sự sống còn của loài người để làm gì ?
6. Duyên lành từ đâu đưa đến ?
7. Làm người được khen tặng thì ai cũng mừng tại sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Monaco, 21/02/99 3 : 40 AM 1) Hỏi: Nguyên do gì Trời Đất thông cảm với nhau ? Đáp: Thừa Trời Đất thông cảm với nhau vì sự liên hệ mật thiết giữa đôi bên gọi là phù sanh, quả địa cầu có nổi mới có sống. Kệ : Quang hành tương chiếu nổi phù sanh Nhơn loại sống vui tự thực hành Đời đạo quy hồi nơi thức giác Cùng chung nguyên lý hướng về thanh.	Monaco, 23/02/99 4 : 00 AM 2) Hỏi: Muốn biết được sự tiến hóa của nhơn sanh tại mặt đất thì phải làm sao ? Đáp: Thừa muốn biết được sự tiến hóa của nhơn sinh tại mặt đất thì trước hết phải biết cuộc sống chung theo chiều hướng nào ? Về tiền tài danh vọng hay tâm linh, có thể căn cứ theo sự tiến hóa mà nhận định, chiều đi lên hay là chiều đi xuống. Tiền tài danh vọng chỉ có đi xuống, còn về tâm linh thì chỉ có đi lên và giải thoát nghiệp chướng của nội tâm. Kệ : Tu chơn chỉ có thực hành tiến Giải bỏ trần tâm tránh khỏi phiền Danh vọng mưu cầu trong động loạn Hành thông chơn pháp giải thông liên.
Monaco, 24/02/99 5 : 20 AM 3) Hỏi: Mưu lợi trong bạn đạo có ích gì không ? Đáp: Thừa bày vẽ chia rẽ mưu lợi giữa bạn tu và bạn tu có hại cho tâm lẫn thân, hướng về vật chất thay vì hướng về tâm linh. Kệ : Đường đi buông bỏ thay vì lợi Nghịch lý của Trời khó thành thoi Tham dự khó thành gây bức tức Mưu đồ khó lợi khó xa rời.	Monaco, 25/02/99 5 : 00 AM 4) Hỏi: Tội trạng của loài người do đâu hình thành ? Đáp: Thừa tội trạng của loài người do sự tham dục hình thành, cần tu thực hành để tự cải tiến. Kệ : Tâm linh tề tựu chuyển phân hòa Cảm thức tâm linh tự tiến xa Thành tựu chơn hồn quy một mối Trí tâm thanh nhẹ tự thức hòa.
Mocaco, 26/02/99 7 : 20 AM 5) Hỏi: Sự sống còn của loài người để làm gì ? Đáp: Thừa sự sống còn của loài người để học sự thanh nhẹ của đấng toàn năng và phục vụ nhơn sinh. Kệ : Mỗi người tiến hóa một ngành nghiệp Học hỏi không ngừng tự tiến xuyên Đời đạo song hành giải nghiệp chướng Sửa mình tiến hóa tự đạt duyên.	Monaco, 27/02/99 2 : 45 AM 6) Hỏi: Duyên lành từ đâu đưa đến ? Đáp: Thừa duyên từ tâm giải mở hình thành, hướng về sự thanh diệu mà tu. Kệ : Thực hành tu luyện giải mê mù Thức giác tâm tu tánh bớt ngu Mắt sáng mặt tươi quy một giới Thanh bình tận độ tự mình vui.
Monaco, 28/02/99 12 : 00 AM 7) Hỏi: Làm người được khen tặng thì ai cũng mừng tại sao ? Đáp: Thừa được khen tặng thì ai cũng mừng vì đã nhận được luồng điển sười ấm chơn tâm. Kệ : Tươi vui nhận được ý chơn hòa Quý tướng an yên chuyển thức ra Biết họ quý mình lòng hơn hờ Thương yêu xây dựng sống chung nhà.	

MÃU ÁI 35

*Tự tu tự sửa tự bồi
Nội tâm sáng suốt đứng ngôi mới yên
Chớ nên tham thế gây phiền
Triền miên khổ não khó yên nổi lòng.*

Sự ảnh hưởng tốt đẹp đã sẵn có, nếu làm người mà không chịu mượn đó để sửa mình thì sự phiền não sai quấy sẽ tới tập, và nó sẽ đè nén tâm hồn trở nên chậm tiến.

*Vậy nên đánh đổ sai phiền
Giữ tâm thanh bạch nối liền Thánh nhơn
Hồn ta sớm được quy hườn
Thiên Không là cảnh không sờn không phai.*

Sự nhân quả của mọi việc đều ứng hiện rõ rệt sau mỗi hành động tốt xấu tùy duyên của loài người.

*Chớ nên đắc chí vội cười
Chính mình đã tạo cuộc đời khổ tâm
Chớ nên tham thố tham tâm
Gây thêm nội loạn càng làm càng sai.*

Sự đau khổ của loài người xuất hiện triền miên từ kiếp này cho đến kiếp khác, phạm rồi tái phạm, và tự biện hộ lấy mình cho đến nỗi phần hồn bị giam hãm nhưng chẳng hay! Càng ngày càng phức tạp, tâm hồn bất ổn lại muốn xét Thiên cơ.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài Gòn ngày 18/7/1971)

Lưu Ý: Bài viết cho mục “Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới” không ngoài mục đích giúp bạn đạo địa phương thông tin tới cộng đồng Vô Vi. Những tin tức này không phản ánh quan điểm của Tuần Báo Vô Vi. Ban Biên Tập Tuần Báo Vô Vi hoàn toàn không chịu trách nhiệm về nội dung của các bài viết này.

CÓ ĐIỀN CÓ TIỀN

Đức Ông Tám từng dạy : “Người chân tu không sợ nghèo, sợ đói, chỉ sợ mình thiếu tu!” và Người còn dạy : “Người tu có điền có tiền”.

Khi mới tu và chưa vào được điền giới, tôi cũng không dám tin vào những lời Thầy Tám nói. Mãi đến sau vài năm tu luyện Thiền theo Pháp lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp (PLVVKHHBPP), cảm nhận được điền quang và được trải qua vài chứng nghiệm trong tu hành và cuộc sống, tôi mới bắt đầu tin rằng lời Ông Tám là chơn thật chứ không phải chỉ là đùa bỡn nhất thời.

Sau đây, tôi xin được kể lại vài câu chuyện về vấn đề “có điền có tiền” (cũng có nghĩa là có tu thì không sợ nghèo sợ đói), để chia sẻ kinh nghiệm quý báu cùng chư Huynh đệ đồng môn, để tất cả suy nghiệm:

1) Tôi gặp pháp Thiền của Ông Tư, Ông Tám sau giải phóng, lúc ấy tôi đang làm một việc lao động chân tay bần cùng nhất để kiếm sống qua ngày, và nuôi vợ con. Vào khoảng năm 1982, đứa con gái thứ ba của tôi chợt bị bạo bệnh – viêm màng não mủ – lúc ấy trong nhà tôi chỉ có vài ba đồng tiền mới VN, tiền mới đổi sau giải phóng, một đồng tiền chỉ đổi được tối đa 200 đồng cho mỗi gia đình, giàu hay nghèo cũng như nhau. Khi sự cố xảy ra, tôi chỉ có trong túi vài đồng, mà bệnh này thì khá nguy hiểm, tôi phải đưa cháu vào bệnh viện Nhi Đồng 2 ở Quận 1, TP. HCM để chữa trị, không thể làm gì khác. Thôi thì phải đưa con vào bệnh viện trước, rồi tiền bạc sẽ tìm cách tính sau, nếu chần chừ sợ sẽ nguy hiểm tính mạng của cháu. Thật là may mắn làm sao, vào BV điều trị được vài hôm, tôi đã được chư huynh đệ tỷ muội thân quen trong nhóm đạo anh 7 Hồ, ở Gò Vấp – nơi mà tôi được truyền lại PLVV và thường đến đó sinh hoạt hằng tuần – mang đến cho tôi khoảng 100 đồng do huynh

đệ đóng góp để giúp tôi lo điều trị bệnh cho con tôi. Đúng là người chơn tu khi hữu sự thì có sự trợ giúp phải không các huynh đệ, và sự trợ giúp này có thể đến từ đâu ta cũng không thể biết trước được. Tôi đã vượt qua được cơn khốn khó nhất thời ấy, hơn thế nữa, tôi còn giúp đỡ được cho một gia đình cũng khốn khó còn hơn cả tôi, đang nằm bên cạnh giường bệnh con tôi, gia đình này cũng có một cháu gái, cũng bằng khoảng tuổi con gái tôi, cũng bị y chang chứng bệnh viêm não. Vì cũng bị đau bệnh đột xuất, mà nhà thì xa TP.HCM, ở tận Bình Thuận, mà gia đình cũng nghèo, nên không kịp chuẩn bị tiền bạc đủ đầy, nên trong BV cũng lo chạy ăn từng ngày từng buổi. Thế là ngày nào gia đình tôi cũng hỗ trợ cha con người ấy từ bữa ăn sáng, nước nôi qua ngày... Đúng là cảnh lá rách đùm lá nát, cảnh mà chính tôi đã gặp trong trường hợp này. Tôi cũng không biết phải giải thích sao đây, chỉ biết cúi đầu đánh lễ cảm ơn Trời Phật, Tổ Thầy và chư vị Vô Vi Bề Trên.

2) Sau giải phóng miền Nam, ông bác Ba bạn của ba tôi, giao căn nhà của ông và gia đình đang sống (sát ngay gia đình ba tôi và các anh em tôi đang ở, tại PN) cho vợ chồng tôi ở và trông nom đùm đê bác ấy chạy về quê ở An Phú Đông, để giữ gìn vườn tược nhà cửa, đất đai của bác ở đó. Coi như chúng tôi tạm sống nhờ căn nhà của bác ba, chờ khi có tiền mua sắm nhà mới thì sẽ trả căn nhà này lại cho gia đình bác. Bác Ba cũng biết tôi nghèo làm gì có tiền mà mua nhà liền trong lúc này, nên có lần bác nửa đùa nửa thật nói: “Bác bán căn nhà cho các con 1 cây vàng đó, mua đi!”. Tôi cũng biết bác đùa nên chỉ cười trừ nói cho qua : “Dạ, khi nào có vàng con sẽ thưa với bác”. Thế rồi thời gian cứ trôi qua, suốt mấy năm trường, tôi thì hết chạy xích lô đạp, đến mua bán lạc xoong chợ trời, lấy ra đâu tiền 1

cây vàng mà mua nhà của bác Ba. Chắc bác Ba cũng nghĩ, tụi nó tiền đâu mà mua, chắc là phải cho tụi nó luôn rồi. Tôi thì cũng không dám nói năng thêm gì. Rồi có một hôm, có dịp qua thăm Chú Sáu Lung, tôi đã đem tâm sự thầm kín này thưa cùng Chú Sáu và nói : “Chú Sáu à, mai một mà Bác Ba đòi nhà lại chắc chúng con phải ra đường sống quá Chú?” Chú Sáu mỉm cười và dạy : “Con cứ lo tu đi, đừng quá lo nghĩ làm gì. Mà con không có tiền thì lấy gì lo được chứ! Con cứ lo tu đàng hoàng, tinh tấn đi, còn về nhu cầu cần thiết của sự sống như cơm ăn, áo mặc, nhà ở đã có 8 vạn Thiên Thần trong khối Vô Vi lo rồi...Con nhớ lo tu thôi!” Tôi ra về và tiếp tục cuộc sống như đã từng... Nhưng rồi khoảng vài năm sau đó, một sự kiện bất ngờ khó thể tin đã xảy ra, ngay cả tôi cũng không dám tin đó là thật. Bà già vợ tôi, đã bán được căn nhà ở ngoài đường Phan Đăng Lưu, PN với một số tiền khá to, và bà đã chia cho mỗi đứa con khoảng 20 cây vàng. Thế là tôi đã có đủ tiền để mua lại căn nhà của Bác Ba mà tôi đang ở nhờ mấy năm nay (*gần cả chục năm*). Tôi bèn cùng với bà xã tôi xách 1 chục cây vàng lên nhà bác Ba để chung cho bác. Thiệt tình mà nói, mua được căn nhà của bác tôi vui mừng lắm, nhưng chúng tôi vui có một, thì bác Ba và gia

đình bác lại mừng vui tới mười. Bởi từ bấy lâu, bác Ba không bao giờ nghĩ là chúng tôi sẽ có tiền để mua căn nhà của bác, mà từ 1 cây, nay trả lên những 10 cây vàng (theo thời giá hiện hành lên gấp 10 lần). Bác Ba bèn viết tờ giấy tay để chứng nhận đã nhận đủ vàng mà tôi trao trả bác (*vì thực ra nhà bác mà tôi đang ở cũng đã được hợp thức hóa là nhà của chúng tôi rồi, có giấy tờ Hộ Khẩu đàng hoàng*).

Câu chuyện đến đây tôi xin được dừng bút, và chư huynh đệ tùy ý nghĩ sao thì nghĩ, điều quan trọng là chính các huynh đệ tỷ muội phải tự mình tu hành và chứng nghiệm, chứng minh những điều kỳ lạ bất khả tư nghì này.

Chứng nghiệm của bản thân tôi thì nói thật ra còn khá nhiều, nhưng thôi, bấy nhiêu đây chắc cũng tạm đủ để chia sẻ kinh nghiệm cùng chư huynh đệ tỷ muội, tôi kính chúc tất cả luôn tu hành thăng tiến và tự chứng nghiệm được những gì mà Thầy chúng ta, Ông Tám đã khẳng định và lưu truyền nhé.

Kính bái,
Mai Văn Chất
(Ghi lại ngày 08/06/2016)

Thi Ca của Đức Thầy

Úc Châu, ngày 10 tháng 4 năm 1988

NGÀY TẠM BIỆT

Hồ ơi! Bạn đạo Melbourne
Thương yêu tha thứ, lần lần tiến lên.
Thực hành tu sửa vững bền
Đồng tâm hiệp lực. Hồ ơi!
Đồng tâm hiệp lực, dựng nên cơ đồ.

Hồ ơi! Giải tỏa mơ hồ
Hương về thanh tịnh, Nam Mô hằng ngày.
Dù cho tạm biệt xa Thầy
Giữ tâm ổn định. Hồ ơi!
Giữ tâm ổn định, vui say đạo mùi.

Hồ ơi! Bạn đạo sống vui
Cần khôn thanh khí, giữ mùi đạo tâm.
Lý Trời siêu diệu thậm thâm
Tâm thành tự đạt. Hồ ơi!
Tâm thành tự đạt, khai tầm điển quang.

Hồ ơi! Huỳnh đệ bạc bần
Sửa mình tiến hóa, cảm an cảm hòa.
Chơn linh thanh đạt tình Cha
Tâm hòa nội ngoại. Hồ ơi!
Tâm hòa nội ngoại hướng xa ngộ Trời.

Hồ ơi! Tiến hóa hợp thời
Hồn vui tự học, lập đời Tân Dân.
Nguyện tu đóng góp một phần
Trần đầy vui đẹp. Hồ ơi!
Trần đầy vui đẹp, nghĩa ân rõ ràng.

Hồ ơi! Địa ngục thiên đàng
Do tâm tự thức, tự an thực hành.
Minh tâm kiến tánh rành rành
Thanh thanh diệu diệu. Hồ ơi!
Thanh thanh diệu diệu, khai màn đạo tâm.

Hồ ơi! Siêu lý diệu thâm
Lúc nào cũng tiến, cũng tầm đường đi.
Bằng lòng học hỏi dự thi
Tâm không thanh tịnh. Hồ ơi!
Tâm không thanh tịnh, giải bày lý chơn.

Hồ ơi! Dẹp bỏ giận hờn
Cảm thông thiên địa, quy hườn nội tâm.
Ngày nay thức giấc mừng thầm
Thầy trò trao đổi. Hồ ơi!
Thầy trò trao đổi, tâm thần an vui.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Hồi Ba Mươi Một (tiếp theo)

ĐẠO LÍ CƯƠNG THƯỜNG TU SỬA GIỮ BÊN
TÂM LÒNG CÔNG ĐỨC THỰC HÀNH PHẢI LO

...
Tế Phạt: Bữa nay hãy sử dụng phương pháp đàn cơ nói về “lục luân” tức “công đức tâm” để giúp mọi người tự thức tỉnh cùng giác ngộ.

Thái Sinh: Thưa ân sư bữa nay thầy hướng dẫn con dạo thăm những nơi nào để viết sách?

Tế Phạt: Thầy hướng dẫn con xuất ngoại dạo thăm một quốc gia văn minh tiên tiến, để con có dịp nhận xét về khía cạnh tôn trọng và giữ gìn “công đức tâm” của người dân xứ họ.

Thái Sinh: A ha, đêm nay ân sư mới cho con rõ, kì thực trò ngu đã từ lâu mong ước được thầy chỉ giáo về sự việc này. Kể từ bữa bắt đầu viết sách Nhân Gian Du Ký tới nay, tại sao chỉ trình bày những sự việc không có liên quan nhiều tới sinh hoạt của xã hội hiện thời?

Tế Phạt: Việc này cũng không có gì đáng thắc mắc nhiều, bởi lẽ tôn giáo không muốn can thiệp vào guồng máy của chính quyền hiện hữu hướng nữa việc giảng cơ bút là một pháp môn do thánh hiền nước ta thuở trước sáng lập, lại dùng chữ nghĩa ghi chép thành sách, do đó người xem sách này đều là dân trong một nước, nên khi viết sách thầy không hướng dẫn con đi hết các nơi trong nước để luận bàn về đạo lí cũng không quan trọng.

Thái Sinh: Thưa sự giải thích của ân sư rất hữu lí, con cũng nghĩ sau khi viết xong sách Nhân Gian Du Ký tâm nhin của con sẽ được mở rộng.

Tế Phạt: Thôi, thầy trò mình hãy ngưng cuộc đàm đạo tại đây, chúng ta hãy khởi hành.

Thái Sinh: Thưa vâng, con đã sửa soạn xong, kính mời ân sư lên đường. Bữa nay trình bày vấn đề này không rõ dân chúng trong nước có nghĩ rằng: “Đề cao ưu điểm của người là tự giảm uy tín của mình chăng?”.

Tế Phạt: Nếu như có người nghĩ vậy mong họ hãy giảm bớt tính tự tôn để hiểu câu nói như sau: “Lấy đá núi người mài sáng ngọc mình” cùng “Lấy ưu điểm của người bổ khuyết nhược điểm của mình”.

Thái Sinh: Thưa đúng như vậy, phải bớt phê bình kẻ khác và hãy tự phê bình mình nhiều hơn và hãy giảm bớt sự dạy dỗ của kẻ khác.

Tế Phạt: Như vậy mới xứng đáng và mới giảm bớt được khẩu nghiệp, điều con vừa trình bày là điểm rất hay trong sách này, nếu mọi người đều thực hành ắt sẽ cách mạng nội bản thân.

Thái Sinh: Thưa con cũng hi vọng mọi người làm được như vậy.

Tế Phạt: Trò ngoan, hãy quan sát “công đức tâm” của dân chúng nước ta, hiện tại thầy trò mình đang ở giữa ngã tư, nên con có thể dễ dàng theo dõi, và sẽ thấy mọi người có tôn trọng luật lệ giao thông hay không?

Thái Sinh: Thưa ở đây không có trạm cảnh sát đứng canh, con thấy một chiếc xe hơi gặp đèn đỏ mà vẫn cứ rò ga chạy, làm tiếng xe máy rú lên rung trời chuyển đất, ầm ầm phóng qua đã

thể trên xe lại còn chất nặng quá mức luật lệ giao thông ấn định, coi như ta đây được phép làm như vậy và dưới mắt kẻ như ngoài mình không còn ai nữa.

Tế Phạt: Nhất là những người cỡi xe gắn máy, họ chỉ cần nhìn xem có cảnh sát công lộ hay không. Cho nên nếu như khắp nơi và khắp các ngã tư đều phải có cảnh sát đứng canh thì thử hỏi chính phủ sẽ tiêu hết bao nhiêu tiền mồ hôi nước mắt của dân. Còn như kẻ không tuân theo luật lệ vừa rồi chỉ sợ mình bị phạt tiền, song không biết tiết kiệm tiền thuế mồ hôi nước mắt

cũng của chính mình, thành ra cuối cùng cũng vì cái nhỏ mà bỏ mất cái lớn.

Nếu như toàn dân biết tuân theo và giữ gìn “công đức tâm” thì hẳn là tiết kiệm được tiền mồ hôi nước mắt.

Thái Sinh: Thừa ân sư nói rất chí lý, vừa rồi con nhìn thấy mấy người không chịu đi trên lối dành riêng cho người đi bộ.

Tế Phạt: Nếu như mọi người không tuân theo luật lệ giao thông thì luật lệ giao thông sẽ chẳng còn ý nghĩa gì hết... Bây giờ thầy lại hướng dẫn con tới một nơi khác.

Thái Sinh: Thừa vâng.

(còn tiếp)

